

Homilie WJD-Madrid – 17 augustus 2011 – Steunend op het geloof

Lezingen: Hebr. 11, 1-2, 7-11 Mt. 14, 23-33

Door: Mgr. drs. H.W. Woorts, hulpbisschop van Utrecht

Beste jongeren, zusters en broeders,

Julie bewaren op je kamer vast iets dat voor jou heel dierbaar is, omdat het je doet denken aan iemand van wie je veel houdt. Zeker als die persoon overleden is, dan is dat voorwerp voor jou kostbaar.

Zo bewaar ik in mijn kamer een doosje met daarin de vier rozenkransen van mijn opa's en oma's. Zij zijn al jaren geleden gestorven, maar drie van de vier heb ik gelukkig goed gekend.

In mijn huis heb ik meer dingen die aan hen doen denken, maar die rozenkransen waarmee zij altijd gebeden hebben, zijn voor mij heel bijzonder; ze doen mij denken aan de steun die zij gehad hebben aan hun geloof.

Mijn opa en oma van vaderskant hadden een groot gezin: tien kinderen. Eén daarvan stierf toen hij drie jaar was. In de jaren vlak vóór de oorlog - de crisisjaren - ging de bakkerij van mijn opa in Amsterdam failliet. Vooral tijdens de oorlog waren er veel zorgen, zeker tijdens de Hongerwinter. Met mijn oma was het kantje boord. In die moeilijke jaren hebben zij ervaren dat ze veel steun hadden aan hun geloof en de Kerk.

Aan mijn opa van moederskant koester ik weer andere herinneringen. Toen hij weduwnaar was, kreeg hij een hersenbloeding, waardoor hij verlamd raakte. Hij was al slechtziend.

Later moest een been boven zijn knie worden geamputeerd en werd hij opgenomen in een verpleeghuis. Omdat hij moeilijk iets vast kon houden, kocht ik in Lourdes voor hem een rozenkransring; een ring met bovenop een kruisje en eromheen tien bolletjes. Om de rozenkranskrans te kunnen bidden, hoefde hij alleen het kruisje en bolletjes maar aan te raken. Mijn opa was er blij mee en heeft die rozenkransring nooit meer afgedaan.

Dit alles vertel ik jullie, omdat ik als kind en jongere bij mijn grootouders gezien heb hoe belangrijk het is als we kunnen steunen op het geloof, zeker als alle vaste grond onder onze voeten weg is, als het flink stormt in je leven, en je misschien denkt: ik red het niet.

Niemand van jullie, van ons weet hoe het over een jaar zal zijn,
over een maand, ja, zelfs morgen;
het kan ineens anders lopen dan je verwacht.

Het kan windstil zijn, we kunnen de wind mee hebben,
maar er kan ook tegenwind zijn, hevig, voor lange tijd.
We kunnen in situaties terecht komen die ons angstig maken of onzeker,
ja, je kunt het gevoel krijgen dat het water je tot aan de lippen komt,
dat je lijkt te verdrinken in wat over je heen komt,
of dat je niet goed weet: hoe nu verder?!

Hoe belangrijk is het juist dan dat je je geloof hebt,
dat we kunnen steunen op het geloof: dat Jezus bij je is,
dat je nooit alleen bent, dat God je bij de hand heeft.

Dat vertrouwen mogen we hebben.
De Bijbel spreekt vaak over mensen die beproefd zijn in hun leven,
die periodes hebben meegemaakt van grote onzekerheid, pijn, worsteling;
Zo horen wij in de eerste lezing over Noach en over Abraham en Sara;
mensen die er maar op moesten vertrouwen dat het toch goed zou komen,
ook al zagen zij het nog niet.
Zij zijn door de jaren heen gegroeid in geloof.

Wie zeker in geloof moesten groeien, waren de apostelen,
ja, zelfs zij die dagelijks met Jezus omgingen
en tekenen, wonderen hadden gezien die Hij had verricht;
hun geloof bleek klein toen ze op het meer in de storm terecht kwamen.

Wat Matteus ons hierover vertelt is voor ons heel belangrijk,
zeker als ook wij ons in een storm bevinden, in grote onzekerheid:
Jezus komt de apostelen in die storm tegemoet, zelfs over het water.
Wij kunnen niet bedenken dat je te voet over het water naar iemand toegaat,
maar Jezus - in wie God zelf tot ons komt - Hij komt ons tegemoet
op een manier en een moment waarop je het niet verwacht.
Hij neemt ons – zoals Petrus – bij de hand,
om ons verder te leiden, door de storm heen.

Dat geloof vraagt om voeding.
Het Evangelie reikt voor ons iets belangrijks aan:
Matteus vertelt namelijk dat onze Heer Jezus
zich had teruggetrokken om in afzondering te bidden.
Jezus – die door velen werd gezocht – zocht vaak de stilte op,

om alleen te zijn met zijn hemelse Vader.
Wat Jezus doet, dat is ook voor ons onmisbaar.
Willen wij steunen op het geloof, dan is daarvoor van levensbelang
dat wij doen wat Jezus doet: ons geregeld in stilte terugtrekken,
- op onze kamer, in een kerk of kapel, in de natuur of waar ook -
om samen te zijn met God, om met Hem in contact te zijn.

Bidden kan op vele manieren, maar het begint altijd met te beseffen:
nu plaats ik mijzelf voor God,
voor Hem die er al lang voor mij is.
En ik vraag de Heilige Geest om mij te helpen om te bidden.
Een speciale hoek in je kamer kan daarbij helpen,
met een icoon, een Bijbel, een kruis, een brandende kaars.

Het vraagt dat wij tijd maken in ons dagprogramma.
Soms moeten we ons ertoe zetten om te gaan bidden,
want er zijn altijd wel andere dingen die leuker zijn
of die belangrijker lijken om te doen.
Of we zijn erg moe of druk, dan kan bidden erbij inschieten.
Maar dan merken we op den duur dat ons geloof lauwer wordt.

Beste jongeren, broeders en zusters,

Zelf ben ik steeds meer gaan merken
hoe belangrijk het is dat we geregeld bidden,
dat ik mij mag laten voeden door het gebed,
door de Bijbel, door de sacramenten, met name de Eucharistie
en ook met regelmaat het sacrament van de biecht.
Dat alles heb ik nodig om te blijven groeien in geloof,
het geloof dat mij is voorgeleefd door mijn ouders en grootouders.

Zo mag jij, zo mogen wij voor elkaar en anderen
weer een steun zijn in het geloof,
zeker door ons bidden voor elkaar en met elkaar.
Als wij bidden, dan voedt de Heilige Geest ons,
om met vertrouwen verder te gaan,
steunend op het geloof
dat Jezus bij jou, bij ons is, altijd.
We mogen op Hem steunen.
Hij neemt ons bij de hand.

Amen.